



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **N. N.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem v Praze, Ječná 7/548, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2013, č.j. OAM-75/ZA-06-P10-R2-2009, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2013, č.j. OAM-75/ZA-06-P10-R2-2009 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 17.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením označeným v záhlaví zastavil žalovaný s odkazem na ust. § 66 odst. 1 písm. e) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) řízení, v pořadí již o čtvrté, žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. O tu žalobce požádal dne 10.12.2009, přičemž prvotně řízení o dané žádosti skončilo dne 12.1.2010 zastavením řízení pro její nepřípustnost (§ 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o

Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dále jen zákon o azylu, a § 25 písm. i) téhož zákona). O následně podané žalobě rozhodoval Krajský soud v Brně, který rozhodnutí žalovaného dne 25.1.2011, č.j. 56Az 5/2010-61, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem.

Ten dne 29.7.2013 opětovně rozhodl tak, jak již shora uvedeno, tedy řízení o čtvrté žádosti žalobce zastavil (§ 66 odst. 1 písm. e) správního řádu), neboť dospěl k závěru, že je zde překážka litispendence spočívající v následných žádostech téhož žalobce o tomtéž žádání, tedy o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rovněž zdůraznil, že v rámci probíhajícího řízení o sedmé žadatelově žádosti, dosud v pořadí poslední, budou posouzeny a vypořádány nejen všechny žadatelem či jeho právním zástupcem sdělené relevantní skutečnosti, ale rovněž že budou zohledněny všechny právní názory Krajského soudu v Brně vyjádřené ve výše uvedených rozsudcích (tedy včetně č.j. 56 Az 5/2010-6. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl řádně poučen o možnosti podat si proti usnesení o zastavení řízení rozklad k ministru vnitra (a tak se i stalo), přičemž do doby současné nebylo o rozkladu rozhodnuto, považoval správní orgán žalobu za nepřipustnou ve smyslu § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) ve spojení s § 5 s.ř.s., a proto navrhl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. její odmítnutí.

Krajský soud se postavil na stanovisko žalovaného a žalobu pro její nepřipustnost odmítl. Ke kasační stížnosti podané žalobce zrušil Nejvyšší správní soud usnesení nadepsaného soudu svým rozhodnutím ze dne 22.10.2014, č.j. 6Azs 82/2014-40, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tímto závazným právním názorem.

„Krajský soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 68 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z důvodu nevyčerpání řádných opravných prostředků, jak však bylo již výše uvedeno, proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nebylo přípustné podat rozklad, takže stěžovatel tento opravný prostředek neměl reálně k dispozici, resp. nemohl jeho podáním docílit přezkumu merita napadeného rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení. Na posouzení věci nemohlo nic změnit ani poučení žalovaného o možnosti podat rozklad, neboť § 68 odst. 1 písm. a) s. ř. s. váže nepřipustnost žaloby k zákonné možnosti využít před podáním žaloby řádný opravný prostředek. Úvaha o (ne)připustnosti žaloby ve správním soudnictví se tedy neodvíjí od poučení správního orgánu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 76/2013 - 40, dostupný na www.nssoud.cz).“

Krajský soud bude povinen přezkoumat rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení z důvodu litispendence, v rámci tohoto přezkumu se bude muset zabývat aplikací ustanovení správního řádu o překážce litispendence v řízení o mezinárodní ochraně a postupem žalovaného, který se rozhodl posoudit všechny skutečnosti v rámci poslední (sedmé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

K tomu toliko *obiter dictum* Nejvyšší správní soud upozorňuje na ustanovení čl. 32 směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, které upravovalo otázku následných žádostí a podle něhož „(p)okud osoba, která v členském státě požádala o azyl, v témže členském státě předloží další údaje nebo

podá následnou žádost, může členský stát posoudit tyto další údaje nebo prvky následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost.“ Nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, u níž je stanovena transpoziční lhůta do 20. 7. 2015, pak upravuje následné žádosti v čl. 40, podle něhož „(p)okud osoba, která v členském státě požádala o mezinárodní ochranu, v témže členském státě předloží další údaje nebo učiní následnou žádost, členský stát posoudí tyto další údaje nebo prvky následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost. Z poukazovaného vývoje relevantní evropské právní úpravy tedy vyplývá pro žalovaného určitý rámec, jakým způsobem je třeba nakládat s okolnostmi tvrzenými stěžovatelem v jeho dalších žádostech a zohlednit je při rozhodování ve věci samé.“

Následně krajský soud stručně zaznamená stanoviska obou stran sporu. K těm je vyzval jednak pro ověření aktuální situace stavu řízení o jednotlivých žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a jednak s přihlédnutím k obsahu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Obě strany vyslovily souhlas s projednáním věci postupem dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalovaný ve vyjádření z 21.7.2015 ozřejmil, že v době rozhodování nadepsaného soudu, tedy ku dni 27.2.2014, probíhala celkem tři řízení vztahující se k osobě žalobce. Řízení v pořadí **o čtvrté žádosti** podané dne 10.12.2009 je právě řízení vedené před nadepsaným krajským soudem.

Pátou žádost žalobce podal 21.1.2010, i ta byla vyhodnocena, podobně jako žádost čtvrtá, jako nepřipustná, a jako o takové bylo řízení rovněž zastaveno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 5.8.2013.

Nadále před žalovaným probíhá **řízení o sedmé žádosti** žalobce, kterou uplatnil dne 11.3.2010. Rovněž tato sedmá žádost byla vyhodnocena, podobně jako žádost čtvrtá, jako nepřipustná, a jako o takové bylo řízení rovněž zastaveno. Ke včasné žalobě, která byla podána u Krajského soudu v Brně, ten rozhodnutí žalovaného dne 25. 1. 2011, č. j. 56Az 49/2010-37, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Řízení o této sedmé žádosti nebylo dosud ukončeno. Uzavřel, že rozhodnutí krajského soudu bude stěžejní pro další postup žalovaného v řízení o opakovaných žádostech žalobce.

Zástupce žalobce ve svém stanovisku plně odkázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, na obsah jeho odůvodnění, ze kterého dovodil, že při souběhu vícero řízení je procesně relevantní to řízení, které bylo zahájeno (nej)dříve. Není to tedy tak, že později podaná žádost ruší žádost podanou dříve, nýbrž naopak: později podaná žádost je z důvodu litispendence nepřipustná a obsah této žádosti se včelí do již probíhajícího řízení. Tato zásad se uplatní i tehdy, pokud dojde k obnově řízení po zrušení rozhodnutí, jímž bylo řízení původně ukončeno. Uzavřel, že názor

Nejvyššího správního soudu plně potvrzuje jeho původní stanovisko, a proto setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Z výše uvedeného shrnutí vyplývá, že žalobce je nadále v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, kdy po zrušujících rozsudcích Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně, se nadále vedou jako dosud neukončená řízení o žádosti v pořadí čtvrté a sedmé. Řízení o čtvrté žádosti je předmětem projednání žaloby podané v této konkrétní věci, kdy je nadepsaný soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.). Řízení o sedmé žádosti, tedy na časové lince o žádosti uplatněné jako poslední, je aktuálně ve fázi řízení před žalovaným, jak vyplynulo z jeho písemného shrnutí.

S přihlédnutím k odkazovanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že na jakékoli rozhodnutí, kterým se končí řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, se vztahuje § 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), který odvolací řízení vylučuje. Z § 9 zákona o azylu tedy plyne, že správní řád se na řízení vedená podle tohoto zákona použije, nicméně s výjimkou taxativně uvedených ustanovení. Mezi tyto výjimky patří i ustanovení § 81 až 93 s. ř. o odvolacím řízení a § 152 s. ř. o rozkladu. Argumentaci žalobce uvedené k této otázce v žalobce, na které setrval po celou dobu řízení, je proto namístě přisvědčit.

Stejně tak ve zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu našel krajský soud odpověď i na otázku, ve kterém řízení je nezbytné nadále pokračovat, a řízení o které žádosti bude nutné v souladu se zákonnou úpravou zastavit z důvodu listispendence, pokud by je správní orgán nemínil spojit ke společnému projednání.

„K tomu toliko *obiter dictum* Nejvyšší správní soud upozorňuje na ustanovení čl. 32 směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, které upravovalo otázku následných žádostí a podle něhož *„(p)okud osoba, která v členském státě požádala o azyl, v témže členském státě předloží další údaje nebo podá následnou žádost, může členský stát posoudit tyto další údaje nebo prvky následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost.“* Nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, u níž je stanovena transpoziční lhůta do 20. 7. 2015, pak upravuje následné žádosti v čl. 40, podle něhož *„(p)okud osoba, která v členském státě požádala o mezinárodní ochranu, v témže členském státě předloží další údaje nebo učiní následnou žádost, členský stát posoudí tyto další údaje nebo prvky následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost. Z poukazovaného vývoje relevantní evropské právní úpravy tedy vyplývá pro žalovaného určitý rámec, jakým způsobem je třeba nakládat s okolnostmi tvrzenými stěžovatelem v jeho dalších žádostech a zohlednit je při rozhodování ve věci samé.“*

Řízení o mezinárodní ochraně je fakticky zahájeno dnem podání žádosti, a právě k tomuto datu je třeba, jak se podává ve zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, posuzovat otázku existence překážky litispendence. V tomto ohledu, kdy existuje vedle sebe několik souběžně probíhajících řízení téhož žalobce o témže předmětu, je nutné zastavit řízení později zahájené. Jak z citované směrnice Rady č. 2005/85/ES vyplývá, žalovanému tento postup nese **povinnost vzít v úvahu a posoudit v dosud neskončeném řízení o čtvrté žádosti** o udělení mezinárodní ochrany **veškeré skutečnosti**, které žalobce na podporu opodstatněnosti svých tvrzení **uplatnil** v žádostech podaných později, tedy přinejmenším **v žádosti v pořadí poslední, sedmé**, o níž je krajskému soudu ze stanoviska žalovaného známo, že řízení o ní rovněž dosud ukončeno nebylo.

Z důvodů popsaných v tomto rozhodnutí, které vychází ze závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, zrušil krajský soud rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm bude i on vázán právním názorem akceptujícím stanovisko Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobce **provedl ve věci celkem pět úkonů** právní služby po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení, 2) sepis žaloby, 3) replika ze dne 29.10.2013, 4) sepis kasační stížnosti a 5) replika ze dne 10.8.2015 [§ 11 odst. 1 písm. a), písm. d) a písm. k) advokátního tarifu]. K těmto úkonům náleží úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). **Výše takto stanovené odměny činí 17.000-Kč**. Od placení soudního poplatku byl žalobce osvobozen ze zákona (§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Ze spisu nevyplývá, že by ustanovený advokát byl plátcem DPH a tuto skutečnost ani netvrdil, event. nedoložil.

Krajský soud uložil žalovanému shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103

odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 19. listopadu 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně